

פעולת ל"ג בעומר ד-ו

מטרות

- הנאה סביב המדורה בצורה בטוחה
- לימוד הסטורי של שורשי החג

עזרים

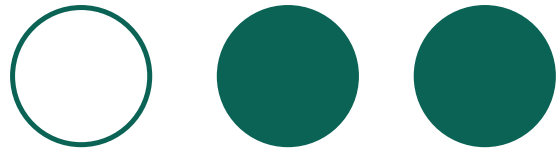
- סיפור מרד בר כוכבא מודפס לכל 2-3 חניכים.
- אביזרים להמחשת החברותא: בדים, תחפושות, מטבעות שוקולד. דפים ועפרונות.
- מרשמלו בצבעים ושיפודים
- ציוד להבערת מדורה
- **אמצעי בטיחות לכיבוי המדורה**

מדריכים יקרים, שימו לב שאחרי הפעולה הזאת ישנה פעולה נוספת עם מטרות דומות בנושא לג בעומר שמיועדת לשכבות ז-ח". אתם מוזמנים לעבור עליה ולראות אם יש שם משהו שיתאים לחניכים שלכם, לחבר, לשנות ולהוסיף כדי שתצליחו להעביר את הפעולה הכי ומעניינת וכיפית שאפשר עבור החניכים שלכם.

***אורך הפעולה הוא שעתיים, הכינו את החניכים וההורים מראש, אם רוצים עוד זמן למדורות להתכונן בהתאם.**

מהלך

1. סבב פתיחה - זר מרשמלו (15 דקות)
מכריזים על משימה או שאלה. מי שעומדים בתנאים - מקבל מקבלים מרשמלו בצבע הנכון ומשפדים אותם (מזכירים לחניכים שאם לא קיבלו מרשמלו עכשיו זה בסדר, יהיו עוד כשנגיע למדורה, מה שמקבלים פה זה רק אקסטרה).
1. מרשמלו לבן (הצבע הנייטרלי - משימות זריזות)
 - פסל אנושי: "הראשונים שיוצרים עם עוד 2 חברים פסל "מדורה אנושית" מקבלים מרשמלו לבן!"
 - מרוץ נעליים: "כולם מורידים נעל אחת וזורקים לערימה באמצע. מי שמוצא את הנעל שלו ונועל אותה ראשון - מקבל לבן!"
 - הזנב של האריה: המדריך תוקע מתפחת בכיס האחורי ובורח. מי שתופס אותו מקבל לבן.
 2. מרשמלו ורוד (הצבע ה"חם" - משימות של אומץ וצחוק)
 - שאגת אריה: "מי שדופק את הצעקה הכי חזקה של 'עם ישראל חי!' (או שאגת אריה של בר כוכבא) מקבל ורוד."
 - קרב בזהירות: בזוגות - מי שמצליח לדרוך לשני על הבוהן מקבל ורוד.
 - פרצוף לימון: מי שמצליח להחזיק דקה שלמה בלי לחייך בזמן שכל הקבוצה מנסה להצחיק אותו - מקבל ורוד.
 3. מרשמלו כחול (הצבע ה"קר" - משימות ידע או קשר לקבוצה)
 - קשר עין: "מי שמוצא חבר שיש לו צבע עיניים בדיוק כמו שלו ומביא אותו למדריך - מקבל כחול!"
 - ידע כללי (מהיר): "איך קראו למבצר האחרון של בר כוכבא?" (ביתר) הראשון שעונה נכון מקבל כחול. (אפשר לשאול שאלות על הישוב או הקבוצה)
 - שמות: "מי שמצליח להגיד את השמות של כל הילדים במעגל תוך פחות מ-10 שניות מקבל כחול!"הצעה לשדרוג (האלמנט המצחיק): אפשר להוסיף חוק: "מרשמלו בטעות". אם מישהו מפיל את השיפוד או אומר את המילה "אש" לפני שהמדריך אמר להתחיל - צריך לעשות משימה מצחיקה (כמו לרקוד ריקוד של תרנגולת סביב המדורה) כדי לקבל מרשמלו "בונוס". בסוף הסבב: לכולם יש שיפוד צבעוני מוכן לצלייה, והאנרגיה בשמיים.
2. חברותא - מרד בר כוכבא (25 דקות)
מחלקים את החניכים לקבוצות, כל קבוצת מקבלת את סיפור המרד (כאן ונספח א').
נותנים את המשימה (כדי שהחניכים יוכלו לחשוב איזה חלק הם רוצים להמחיש) ולאחר מכן קוראים יחד את הסיפור.
אופציות להמשת הסיפור ההסטורי:
 - המחזה: הציגו סצנה אחת מהסיפור (למשל: התגובה כשאסרו על יהודים לקיים מצוות, מבחן האומץ של בר כוכבא, או הדיון בין רבי עקיבא ללוחמים).
 - שיר המרד: כתבו מילים חדשות לשיר מוכר שמספר את סיפור הגבורה או המציאו לחן משלכם.
 - מיצג חי: צרו "פסל אנושי" סביב המדורה שממחיש את הקשר בין המורדים לאדמה.
 - צילום סרטון לטיקטוק שמדמה איך היה נראה המרד אם הוא היה קורה בימים האלו.

פעולת ל"ג בעומר ד-ו

פרק א': האדמה בוערת (הסיבה למרד)

הכל התחיל לפני כמעט 2,000 שנה. ארץ ישראל הייתה תחת שלטון האימפריה הרומית. הרומאים היו חזקים מאוד, אבל הם לא הבינו את הקשר המיוחד של היהודים לאדמה שלהם. הקיסר אדריאנוס החליט לגזור גזירות קשות: הוא אסר על לימוד תורה, שינה את שמה של ירושלים ל"איליה קפיטולינה", והכי גרוע – הוא רצה לבנות מקדש לאלילים זרים על הר הבית (במקום בית המקדש). החקלאים בשדות והרועים בגליל הרגישו שהחנק גובר. הם הבינו שאי אפשר להמשיך לשתוק. הם היו צריכים מנהיג.

פרק ב': הכוכב דרך מיעקב (המנהיג)

באותם ימים הופיע אדם בשם שמעון בן כוסבה. הוא היה איש חזק בצורה בלתי רגילה, מנהיג כריזמטי שסחף אחריו אלפים. מספרים שהיה בוחן את חייליו במבחני אומץ מטורפים: מי שיכול לרכוב על סוס דוהרת ולעקור עץ ארז מהשורש – הוא זה שיתקבל לצבא שלו. רבי עקיבא, גדול חכמי ישראל באותה תקופה, ראה את שמעון ואמר: "זהו המנהיג שלנו!". הוא קרא לו "בר כוכבא", על שם הפסוק "דרך כוכב מיעקב". האמונה בו הייתה כל כך חזקה, שאנשים הרגישו שהנה, החופש קרוב.

פרק ג': מלחמת יושבי הארץ מול כובש זר (הטקטיקה)

המורדים ידעו שהם מעטים מול צבא רומי אדיר. לכן כדי לנצח היה עליהם להיעזר בתושייה ובאומץ. בכל פעם שהזדמן להם היו יוצאים הלוחמים למתקפת פתע והעדיפו לא לסכן את הצבא הקטן שלהם מול צבא האימפריה. כך התקדם הצבא היהודי בהנהגת בר כוכבא לאבר ניצחון.

רק בני המקום שהכירו היטב את הארץ, את הגבעות, היערות, הכפרים יכלו להשתמש בטקטיקה כזאת כדי להלחם בצבא כובש שהגיע מיבשת אחרת.

פרק ד': המצור בביתר והאש שלא כבתה (הסוף והמורשת)

במשך שלוש שנים בר כוכבא וצבאו הצליחו! הם אפילו הקימו ממשלה יהודית עצמאית והטביעו מטבעות עליהם נכתב "לחירות ירושלים". אבל הרומאים לא ויתרו. הם שלחו את הלגיונות הכי חזקים שלהם מהקצה השני של העולם. הקרב האחרון והקשה ביותר התרחש במבצר ביתר. המצור היה ארוך וקשה, ובסופו של דבר המבצר נפל ובר כוכבא נהרג בקרב. המרד דוכא ביד קשה מאוד, והיה נראה שהכל אבוד. אבל כאן קרה הקסם: הסיפור לא נגמר בביתר. האש שהמורדים הדליקו על ראשי ההרים כדי להעביר הודעות ("משואות") הפכה לסמל. היא סימלה את הגבורה, את העמידה על שלנו ואת האהבה לארץ.

בלב היהודים בארץ ובעולם היה ברור: גם אם אין לנו חירות עכשיו אנחנו נחכה לרגע הנכון, אנחנו נאסוף כוחות כדי שבזמן הנכון נוכל לקום שוב כאומה עצמאית שלא מוותרת על היחודיות שלה כנגד כובשים זרים.

נקודות למחשבה עבור החניכים:

- מה חשבו היהודים לפני אלפיים שנה כאשר צבא זר אסר עליהם לקיים את המצוות והמנהגים שלהם כמו ברית מילה, לימוד תורה ואפילו שינה את שם עיר הבירה שלהם?
- מה בר כוכבא אומר ללוחמים שלו בלילה שלפני הקרב?
- איך אנחנו, כחברי "הנוער השומר", ממשיכים את הדרך של האנשים האלו היום?

3. מתודה מדליקים מדורות (35 דקות)

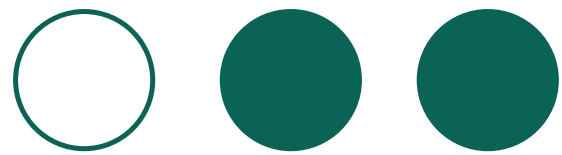
מדליקים מדורות בזהירות ולפי הכללים. בוחרים כרטיסיית מסביב למדורה (מצורף להודעת הווטסאפ) ודנים בה.

4. חוויה (35 דקות)

צולים מרשמלו ותפוחי אדמה, משחקים, שרים ונהנים.

4. סיכום (10 דקות)

מוודאים שהמדורה כבויה עד הסוף, מזכירים לחניכים להיזהר ולשמור על עצמם גם כשהם במדורות הכיתתיות או המשפחתיות שלהם ונפרדים לשלום.

פעולת ל"ג בעומר ז-ח

מטרות

- הנאה סביב המדורה בצורה בטוחה
- לימוד הסטורי של שורשי החג

עזרים

- הכנה לדיבייט (נספח ב') לכל 2-3 חניכים
- אביזרים להמחשת החברותא: בדים, תחפושות, דפים ועפרונות.
- מרשמלו בצבעים ושיפודים
- ציוד להבערת מדורה
- **אמצעי בטיחות לכיבוי המדורה**

מדריכים יקרים, שימו לב לפני הפעולה הזאת ישנה פעולה נוספת עם מטרות דומות בנושא לג בעומר שמיועדת לשכבות ד'ו'. אתם מוזמנים לעבור עליה ולראות אם יש שם משהו שיתאים לחניכים שלכם, לחבר, לשנות ולהוסיף כדי שתצליחו להעביר את הפעולה הכי ומעניינת וכיפית שאפשר עבור החניכים שלכם.

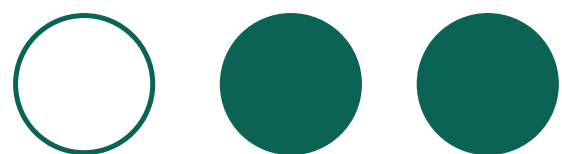
***אורך הפעולה הוא שעתיים, הכינו את החניכים וההורים מראש, אם רוצים עוד זמן למדורות להתכונן בהתאם.**

מהלך

- 1. סבב פתיחה - זר מרשמלו (15 דקות)**
 - מכריזים על משימה או שאלה. מי שעומדים בתנאים - מקבל מקבלים מרשמלו בצבע הנכון ומשפדים אותם (מזכירים לחניכים שאם לא קיבלו מרשמלו עכשיו זה בסדר, יהיו עוד כשנגיע למדורה, מה שמקבלים פה זה רק אקסטרה).
 - 1. מרשמלו לבן (הצבע הנייטרלי - משימות זריזות)**
 - פסל אנושי: "הראשונים שיוצרים עם עוד 2 חברים פסל "מדורה אנושית" מקבלים מרשמלו לבן!"
 - מרוץ נעליים: "כולם מורידים נעל אחת וזורקים לערימה באמצע. מי שמוצא את הנעל שלו ונועל אותה ראשון - מקבל לבן!"
 - הזנב של האריה: המדריך תוקע מתפחת בכיס האחורי ובורח. מי שתופס אותו מקבל לבן.
 - 2. מרשמלו ורוד (הצבע ה"חם" - משימות של אומץ וצחוק)**
 - שאגת אריה: "מי שדופק את הצעקה הכי חזקה של 'עם ישראל חי!' (או שאגת אריה של בר כוכבא) מקבל ורוד."
 - קרב בזהירות: בזוגות - מי שמצליח לדרוך לשני על הבהן מקבל ורוד.
 - פרצוף לימון: מי שמצליח להחזיק דקה שלמה בלי לחייך בזמן שכל הקבוצה מנסה להצחיק אותו - מקבל ורוד.
 - 3. מרשמלו כחול (הצבע ה"קר" - משימות ידע או קשר לקבוצה)**
 - קשר עין: "מי שמוצא חבר שיש לו צבע עיניים בדיוק כמו שלו ומביא אותו למדריך - מקבל כחול!"
 - ידע כללי (מהיר): "איך קראו למבצר האחרון של בר כוכבא?" (ביתר) הראשון שעונה נכון מקבל כחול. (אפשר לשאול שאלות על הישוב או הקבוצה)
 - שמות: "מי שמצליח להגיד את השמות של כל הילדים במעגל תוך פחות מ-10 שניות מקבל כחול!"
- הצעה לשדרוג (האלמנט המצחיק): אפשר להוסיף חוק: "מרשמלו בטעות". אם מישהו מפיל את השיפוד או אומר את המילה "אש" לפני שהמדריך אמר להתחיל - צריך לעשות משימה מצחיקה (כמו לרקוד ריקוד של תרנגולת סביב המדורה) כדי לקבל מרשמלו "בונוס". בסוף הסבב: לכולם יש שיפוד צבעוני מוכן לצלייה, והאנרגיה בשמיים.

2. חברותא - מרד בר כוכבא (25 דקות)

מחלקים את החניכים לקבוצות, כל קבוצת מקבלת את סיפור המרד (כאן ונספח ב'). נקרא את הטקסט ונצא לדיבייט: מצד אחד-בר כוכבא ותומכיו שאומרים שצריך להמשיך במרד למרות הסיכון. מצד שני-אדם פשוט שנמאס לו מהמלחמה ומאמין שצריך להרכין ראש ולחיים הרגילים, גם תחת שלטון הרומאים.

פעולת ל"ג בעומר ז-ח

רקע לדיבייט

דמיינו שאתם חיים תחת שלטון של אימפריה רחוקה. הרומאים הגיעו לכאן מאירופה הרחוקה, כבשו את הארץ שלנו והחליטו שהם קובעים הכל: איך ייראו הערים שלנו, מה מותר לנו ללמוד, ואפילו למי שייכת האדמה שאבות אבותינו עבדו. בהתחלה, ניסינו להוריד ראש. אמרנו: "לא נורא, העיקר שיש לנו שקט". אבל הגזירות רק הלכו והחמירו. הקיסר אדריאנוס החליט למחוק את הזהות שלנו לגמרי ולבנות עיר זרה על חורבות ירושלים.

כאן נוצר הפיצול בעם: חלק אמרו: "עדיף לשתוק". המלחמה מול הרומאים היא מסוכנת מדי ואין לנו סיכוי. יש לנו מה להפסיד – את הבית, את השדות שנשארו, את הביטחון היחסי. אולי אם נחכה מספיק זמן, הגזירות יתבטלו מעצמן?

בר כוכבא וחבריו אמרו: "אי אפשר לחכות יותר". אם לא נפעל עכשיו, לא תישאר לנו זהות בכלל. הם התחילו להתכונן בסתר – חפרו מערכות מסתור מתחת לאדמה, אגרו נשק, והתאמנו בלילה. המרד התפרץ בבת אחת ובהתחלה הוא הצליח בגדול! אבל ככל שהזמן עבר, המחיר של הסיכון הזה הפך לממשי. המורדים מצאו את עצמם נצורים בביתר, כשהם צריכים להחליט: האם להמשיך להיאבק על העקרונות שלהם או להשלים עם המציאות?

בחרו 2 מתנדבים מתחלפים שיתווכחו בניהם **בצורה מכובדת** (כלומר בטיעונים עניינים, בלי הרמת קול) האם עדיף לשוב למלחמה או להכנע ולחזור הביתה תחת השלטון הרומאי.

סוף דבר:

הקרב האחרון והקשה ביותר התרחש במבצר ביתר. המצור היה ארוך וקשה, ובסופו של דבר המבצר נפל ובר כוכבא נהרג בקרב. המרד דוכא ביד קשה מאוד, והיה נראה שהכל אבוד. אבל סיפור המרד היהודי לא נגמר בביתר. האש שהמורדים הדליקו על ראשי ההרים כדי להעביר הודעות הפכה לסמל. היא סימלה את הגבורה, האומץ, את העמידה על שלנו ואת האהבת הארץ.

בלב היהודים בארץ ובעולם היה ברור: גם אם אין לנו חירות עכשיו אנחנו נחכה לרגע הנכון, אנחנו נאסוף כוחות כדי שבזמן הנכון נוכל לקום שוב כאומה עצמאית שלא מוותרת על היחודיות שלה כנגד כובשים זרים.

1800 שנים עברו, בשנים הללו חיו יהודים בארץ ישראל, אבל רובם התפזרו בכל רחבי תבל: באירופה, אסיה, אפריקה ואמריקה. אבל הם תמיד התפללו לכיוון ציון. כשהגיע הרגע הנכון הם הקימו שוב צבא. הפלמ"ח הוקדם בערב ל"ג בעומר ה'תש"א, 1945. כמו בר כוכבא וצבאו הם היו יהודים שרצו להלחם כדי להביא גאולה לעם שלהם, להחזיר לידיהם את הארץ שהם אוהבים. הם השתמשו בידע ובמורשת שהשאירו לנו אבותינו: להלחם באומץ אך גם בחוכמה בכובש הזר. הם שאפו להיות לוחמים כפי שבר כוכבא היה: חסונים, אקטיביסטים ואוהבי ארצם.

כך בעצם מרד בר כוכבא "שנכשל" בפעם הראשונה מגיע לניצחון אחרי כמעט 2000 שנים שהוא מחכה להזדמנות הנכונה לפרוץ.

3. מתודה מדליקים מדורות (35 דקות)

מדליקים מדורות בזהירות ולפי הכללים. בוחרים כרטיסיית מסביב למדורה (מצורף להודעת הווטסאפ) ודנים בה.

4. חוויה (35 דקות)

צולים מרשמלו ותפוחי אדמה, משחקים, שרים ונהנים.

4. סיכום (10 דקות)

מוודאים שהמדורה כבויה עד הסוף, מזכירים לחניכים להיזהר ולשמור על עצמם גם כשהם במדורות הכיתתיות או המשפחתיות שלהם ונפרדים לשלום.

פרק א': האדמה בווערת (הסיבה למרד)

הכל התחיל לפני כמעט 2,000 שנה. ארץ ישראל הייתה תחת שלטון האימפריה הרומית. הרומאים היו חזקים מאוד, אבל הם לא הבינו את הקשר המיוחד של היהודים לאדמה שלהם. הקיסר אדריאנוס החליט לגזור גזירות קשות: הוא אסר על לימוד תורה, שינה את שמה של ירושלים ל"איליה קפיטולינה", והכי גרוע – הוא רצה לבנות מקדש לאלילים זרים על הר הבית (במקום בית המקדש). החקלאים בשדות והרועים בגליל הרגישו שהחנק גובר. הם הבינו שאי אפשר להמשיך לשתוק. הם היו צריכים מנהיג.

פרק ב': הכוכב שדרך מיעקב (המנהיג)

באותם ימים הופיע אדם בשם שמעון בן כוסבה. הוא היה איש חזק בצורה בלתי רגילה, מנהיג כריזמטי שסחף אחריו אלפים. מספרים שהיה בוחן את חייליו במבחני אומץ מטורפים: מי שיכול לרכוב על סוס דוהרת ולעקור עץ ארז מהשורש – הוא זה שיתקבל לצבא שלו. רבי עקיבא, גדול חכמי ישראל באותה תקופה, ראה את שמעון ואמר: "זהו המנהיג שלנו!". הוא קרא לו "בר כוכבא", על שם הפסוק "דרך כוכב מיעקב". האמונה בו הייתה כל כך חזקה, שאנשים הרגישו שהנה, החופש קרוב.

פרק ג': מלחמת יושבי הארץ מול כובש זר (הטקטיקה)

המורדים ידעו שהם מעטים מול צבא רומי אדיר. לכן כדי לנצח היה עליהם להיעזר בתושייה ובאומץ. בכל פעם שהזדמן להם היו יוצאים הלוחמים למתקפת פתע והעדיפו לא לסכן את הצבא הקטן שלהם מול צבא האימפריה. כך התקדם הצבא היהודי בהנהגת בר כוכבא לאבר ניצחון.

רק בני המקום שהכירו היטב את הארץ, את הגבעות, היערות, הכפרים יכלו להשתמש בטקטיקה כזאת כדי להלחם בצבא כובש שהגיע מיבשת אחרת.

פרק ד': המצור בביתר והאש שלא כבתה (הסוף והמורשת)

במשך שלוש שנים בר כוכבא הצליח! הוא אפילו הקים ממשלה יהודית עצמאית והטביע מטבעות עליהם נכתב "לחירות ירושלים". אבל הרומאים לא ויתרו. הם שלחו את הלגיונות הכי חזקים שלהם מהקצה השני של העולם. הקרב האחרון והקשה ביותר התרחש במבצר ביתר. המצור היה ארוך וקשה, ובסופו של דבר המבצר נפל ובר כוכבא נהרג בקרב. המרד דוכא ביד קשה מאוד, והיה נראה שהכל אבוד. אבל כאן קרה הקסם: הסיפור לא נגמר בביתר. האש שהמורדים הדליקו על ראשי ההרים כדי להעביר הודעות ("משואות") הפכה לסמל. היא סימלה את הגבורה, את העמידה על שלנו ואת האהבה לארץ.

בלב היהודים בארץ ובעולם היה ברור: גם אם אין לנו חירות עכשיו אנחנו נחכה לרגע הנכון, אנחנו נאסוף כוחות כדי שבזמן הנכון נוכל לקום שוב כאומה עצמאית שלא מוותרת על היחודיות שלה כנגד כובשים זרים.

נקודות למחשבה:

- מה חשבו היהודים לפני אלפיים שנה כאשר צבא זר אסר עליהם לקיים את המצוות והמנהגים שלהם כמו ברית מילה, לימוד תורה ואפילו שינה את שם עיר הבירה שלהם?
- מה בר כוכבא אומר ללוחמים שלו בלילה שלפני הקרב?
- איך אנחנו, כחברי "הנוער השומר", ממשיכים את הדרך של האנשים האלו היום?

פרק א': האדמה בווערת (הסיבה למרד)

הכל התחיל לפני כמעט 2,000 שנה. ארץ ישראל הייתה תחת שלטון האימפריה הרומית. הרומאים היו חזקים מאוד, אבל הם לא הבינו את הקשר המיוחד של היהודים לאדמה שלהם. הקיסר אדריאנוס החליט לגזור גזירות קשות: הוא אסר על לימוד תורה, שינה את שמה של ירושלים ל"איליה קפיטולינה", והכי גרוע – הוא רצה לבנות מקדש לאלילים זרים על הר הבית (במקום בית המקדש). החקלאים בשדות והרועים בגליל הרגישו שהחנק גובר. הם הבינו שאי אפשר להמשיך לשתוק. הם היו צריכים מנהיג.

פרק ב': הכוכב שדרך מיעקב (המנהיג)

באותם ימים הופיע אדם בשם שמעון בן כוסבה. הוא היה איש חזק בצורה בלתי רגילה, מנהיג כריזמטי שסחף אחריו אלפים. מספרים שהיה בוחן את חייליו במבחני אומץ מטורפים: מי שיכול לרכוב על סוס דוהרת ולעקור עץ ארז מהשורש – הוא זה שיתקבל לצבא שלו. רבי עקיבא, גדול חכמי ישראל באותה תקופה, ראה את שמעון ואמר: "זהו המנהיג שלנו!". הוא קרא לו "בר כוכבא", על שם הפסוק "דרך כוכב מיעקב". האמונה בו הייתה כל כך חזקה, שאנשים הרגישו שהנה, החופש קרוב.

פרק ג': מלחמת יושבי הארץ מול כובש זר (הטקטיקה)

המורדים ידעו שהם מעטים מול צבא רומי אדיר. לכן כדי לנצח היה עליהם להיעזר בתושייה ובאומץ. בכל פעם שהזדמן להם היו יוצאים הלוחמים למתקפת פתע והעדיפו לא לסכן את הצבא הקטן שלהם מול צבא האימפריה. כך התקדם הצבא היהודי בהנהגת בר כוכבא לאבר ניצחון.

רק בני המקום שהכירו היטב את הארץ, את הגבעות, היערות, הכפרים יכלו להשתמש בטקטיקה כזאת כדי להלחם בצבא כובש שהגיע מיבשת אחרת.

פרק ד': המצור בביתר והאש שלא כבתה (הסוף והמורשת)

במשך שלוש שנים בר כוכבא הצליח! הוא אפילו הקים ממשלה יהודית עצמאית והטביע מטבעות עליהם נכתב "לחירות ירושלים". אבל הרומאים לא ויתרו. הם שלחו את הלגיונות הכי חזקים שלהם מהקצה השני של העולם. הקרב האחרון והקשה ביותר התרחש במבצר ביתר. המצור היה ארוך וקשה, ובסופו של דבר המבצר נפל ובר כוכבא נהרג בקרב. המרד דוכא ביד קשה מאוד, והיה נראה שהכל אבוד. אבל כאן קרה הקסם: הסיפור לא נגמר בביתר. האש שהמורדים הדליקו על ראשי ההרים כדי להעביר הודעות ("משואות") הפכה לסמל. היא סימלה את הגבורה, את העמידה על שלנו ואת האהבה לארץ.

בלב היהודים בארץ ובעולם היה ברור: גם אם אין לנו חירות עכשיו אנחנו נחכה לרגע הנכון, אנחנו נאסוף כוחות כדי שבזמן הנכון נוכל לקום שוב כאומה עצמאית שלא מוותרת על היחודיות שלה כנגד כובשים זרים.

נקודות למחשבה:

- מה חשבו היהודים לפני אלפיים שנה כאשר צבא זר אסר עליהם לקיים את המצוות והמנהגים שלהם כמו ברית מילה, לימוד תורה ואפילו שינה את שם עיר הבירה שלהם?
- מה בר כוכבא אומר ללוחמים שלו בלילה שלפני הקרב?
- איך אנחנו, כחברי "הנוער השומר", ממשיכים את הדרך של האנשים האלו היום?

רקע לדיבייט

דמיינו שאתם חיים תחת שלטון של אימפריה רחוקה. הרומאים הגיעו לכאן מאירופה הרחוקה, כבשו את הארץ שלנו והחליטו שהם קובעים הכל: איך ייראו הערים שלנו, מה מותר לנו ללמוד, ואפילו למי שייכת האדמה שאבות אבותינו עבדו. בהתחלה, ניסינו להוריד ראש. אמרנו: "לא נורא, העיקר שיש לנו שקט". אבל הגזירות רק הלכו והחמירו. הקיסר אדריאנוס החליט למחוק את הזהות שלנו לגמרי ולבנות עיר זרה על חורבות ירושלים.

כאן נוצר הפיצול בעם: חלק אמרו: "עדיף לשתוק". המלחמה מול הרומאים היא מסוכנת מדי ואין לנו סיכוי. יש לנו מה להפסיד – את הבית, את השדות שנשאר, את הביטחון היחסי. אולי אם נחכה מספיק זמן, הגזירות יתבטלו מעצמן?

בר כוכבא וחבריו אמרו: "אי אפשר לחכות יותר". אם לא נפעל עכשיו, לא תישאר לנו זהות בכלל. הם התחילו להתכונן בסתר – חפרו מערכות מסתור מתחת לאדמה, אגרו נשק, והתאמנו בלילה. המרד התפרץ בבת אחת ובהתחלה הוא הצליח בגדול! אבל ככל שהזמן עבר, המחיר של הסיכון הזה הפך לממשי. המורדים מצאו את עצמם נצורים בביתר, כשהם צריכים להחליט: האם להמשיך להיאבק על העקרונות שלהם או להשלים עם המציאות?

רקע לדיבייט

דמיינו שאתם חיים תחת שלטון של אימפריה רחוקה. הרומאים הגיעו לכאן מאירופה הרחוקה, כבשו את הארץ שלנו והחליטו שהם קובעים הכל: איך ייראו הערים שלנו, מה מותר לנו ללמוד, ואפילו למי שייכת האדמה שאבות אבותינו עבדו. בהתחלה, ניסינו להוריד ראש. אמרנו: "לא נורא, העיקר שיש לנו שקט". אבל הגזירות רק הלכו והחמירו. הקיסר אדריאנוס החליט למחוק את הזהות שלנו לגמרי ולבנות עיר זרה על חורבות ירושלים.

כאן נוצר הפיצול בעם: חלק אמרו: "עדיף לשתוק". המלחמה מול הרומאים היא מסוכנת מדי ואין לנו סיכוי. יש לנו מה להפסיד – את הבית, את השדות שנשאר, את הביטחון היחסי. אולי אם נחכה מספיק זמן, הגזירות יתבטלו מעצמן?

בר כוכבא וחבריו אמרו: "אי אפשר לחכות יותר". אם לא נפעל עכשיו, לא תישאר לנו זהות בכלל. הם התחילו להתכונן בסתר – חפרו מערכות מסתור מתחת לאדמה, אגרו נשק, והתאמנו בלילה. המרד התפרץ בבת אחת ובהתחלה הוא הצליח בגדול! אבל ככל שהזמן עבר, המחיר של הסיכון הזה הפך לממשי. המורדים מצאו את עצמם נצורים בביתר, כשהם צריכים להחליט: האם להמשיך להיאבק על העקרונות שלהם או להשלים עם המציאות?

רקע לדיבייט

דמיינו שאתם חיים תחת שלטון של אימפריה רחוקה. הרומאים הגיעו לכאן מאירופה הרחוקה, כבשו את הארץ שלנו והחליטו שהם קובעים הכל: איך ייראו הערים שלנו, מה מותר לנו ללמוד, ואפילו למי שייכת האדמה שאבות אבותינו עבדו. בהתחלה, ניסינו להוריד ראש. אמרנו: "לא נורא, העיקר שיש לנו שקט". אבל הגזירות רק הלכו והחמירו. הקיסר אדריאנוס החליט למחוק את הזהות שלנו לגמרי ולבנות עיר זרה על חורבות ירושלים.

כאן נוצר הפיצול בעם: חלק אמרו: "עדיף לשתוק". המלחמה מול הרומאים היא מסוכנת מדי ואין לנו סיכוי. יש לנו מה להפסיד – את הבית, את השדות שנשאר, את הביטחון היחסי. אולי אם נחכה מספיק זמן, הגזירות יתבטלו מעצמן?

בר כוכבא וחבריו אמרו: "אי אפשר לחכות יותר". אם לא נפעל עכשיו, לא תישאר לנו זהות בכלל. הם התחילו להתכונן בסתר – חפרו מערכות מסתור מתחת לאדמה, אגרו נשק, והתאמנו בלילה. המרד התפרץ בבת אחת ובהתחלה הוא הצליח בגדול! אבל ככל שהזמן עבר, המחיר של הסיכון הזה הפך לממשי. המורדים מצאו את עצמם נצורים בביתר, כשהם צריכים להחליט: האם להמשיך להיאבק על העקרונות שלהם או להשלים עם המציאות?

רקע לדיבייט

דמיינו שאתם חיים תחת שלטון של אימפריה רחוקה. הרומאים הגיעו לכאן מאירופה הרחוקה, כבשו את הארץ שלנו והחליטו שהם קובעים הכל: איך ייראו הערים שלנו, מה מותר לנו ללמוד, ואפילו למי שייכת האדמה שאבות אבותינו עבדו. בהתחלה, ניסינו להוריד ראש. אמרנו: "לא נורא, העיקר שיש לנו שקט". אבל הגזירות רק הלכו והחמירו. הקיסר אדריאנוס החליט למחוק את הזהות שלנו לגמרי ולבנות עיר זרה על חורבות ירושלים.

כאן נוצר הפיצול בעם: חלק אמרו: "עדיף לשתוק". המלחמה מול הרומאים היא מסוכנת מדי ואין לנו סיכוי. יש לנו מה להפסיד – את הבית, את השדות שנשאר, את הביטחון היחסי. אולי אם נחכה מספיק זמן, הגזירות יתבטלו מעצמן?

בר כוכבא וחבריו אמרו: "אי אפשר לחכות יותר". אם לא נפעל עכשיו, לא תישאר לנו זהות בכלל. הם התחילו להתכונן בסתר – חפרו מערכות מסתור מתחת לאדמה, אגרו נשק, והתאמנו בלילה. המרד התפרץ בבת אחת ובהתחלה הוא הצליח בגדול! אבל ככל שהזמן עבר, המחיר של הסיכון הזה הפך לממשי. המורדים מצאו את עצמם נצורים בביתר, כשהם צריכים להחליט: האם להמשיך להיאבק על העקרונות שלהם או להשלים עם המציאות?